

Mýtus o nákaze: Neprokázaní přenosu „virových“ nemocí

necenzurovanapravda.cz/2024/03/mytus-o-nakaze-neprokazani-prenosu-virovych-nemoci/

V posledních letech se – i v souvislosti s covidovou „plandemií“ – často naráží na otázku, zda skutečně existuje něco jako infekce. Nejde však zdaleka o novou polemiku, historické důkazy potvrzují, že i v minulosti se zjišťováním, zda něco jako „nákaza“ skutečně existuje, zabýval nejméně jeden odborník.

Jak to tedy je? Existuje něco jako „nákaza“ nebo ne?

Antikontagonisté proti nákaze

Je ironií, že sedm nemocnic NHS Nightingale pro léčbu pacientů s „nakažlivou nemocí“ COVID-19 bylo pojmenováno po nejslavnější sestře na světě, která nevěřila v nákazu. Je jasné, že britští vládcí mají smysl pro humor. I když nemocný a zvrácený smysl pro humor.

Florence Nightingalová totiž prohlásila: *„Stačí říci, že v běžném slova smyslu neexistuje žádný důkaz, jaký by připouštěl jakýkoli vědecký výzkum, že existuje něco takového jako ‚nákaza‘.“*

EH Ackernecht, který psal o antikontagonistech v 19. století, řekl, že „že antikontagonisté byli obvykle čestní muži a se smrtelnou vážností to mimo jiné ukazují četné experimenty, kterým se sami podrobili, aby dokázali svá tvrzení.“

Mnoho předních anticontagionistů byli vynikající vědci, kteří obhajovali pozorování a výzkum a byli proti zastaralým autoritářským systémům a středověkým pověrám.

V ostrém kontrastu Louis Pasteur, otec teorie zárodků, byl známý jako sebestopagující podvodník a plagiátor. Navzdory tomu se stal celebritou své doby a byl oslavován jako velký vědec. Dal vzniknout zárodečné teorii nemocí, která po více než století dominovala praxi západní medicíny.

Contagionista, obhajoval byrokratickou kontrolu a karantény, zdánlivě kontrolovat předpokládané šíření nemocí, ale ve skutečnosti využíval nákazu jako prostředek k ovládnutí a potlačení rychle rostoucí třídy obchodníků a průmyslníků.

Antikontagonisté nebyli jen vědci, byli to také pokrokoví reformátoři, bojující za svobodu jednotlivce a obchod proti despotismu establishmentu.

Karantény považovali za amorální, neúčinné, smrtící a ekonomicky škodlivé. Věřili, že „špína“ vyplývající ze špatných životních podmínek a špatné hygieny způsobuje většinu nemocí spíše než zárodky přenášené z člověka na člověka.

Virologie

Teorie zárodků versus teorie terénu je komplikované téma na jindy. Virová teorie je méně komplikovaná, protože – na rozdíl od bakterií, hub, kvasinek a parazitů – viry ve skutečnosti strukturálně neexistují, jak je inzerováno, a tak nemohou způsobit onemocnění.

Jedním ze základních předpokladů virologie je přenos onemocnění z člověka na člověka. Podle virologů viry vstupují do těla a replikují se uvnitř buněk a pak se šíří z člověka na člověka prostřednictvím vzdušných kapének, sexuálního kontaktu a vystavení tělním tekutinám obsahujícím údajný virus.

Naše vlastní zkušenost nám říká, že u lidí, kteří spolu pracují nebo žijí, se často ve stejnou dobu rozvinou příznaky onemocnění, což odpovídá tomu, co nám říkají virologové. Přenos virového onemocnění musel být jistě mnohokrát vědecky prokázán, že? Špatně. Nic nemůže být dále od pravdy.

Existuje mnoho různých důvodů se domnívat, že virologie je podvodná pseudověda, ale opakovaná neschopnost vědecky prokázat nákazu nebo přenos těchto nemocí z jedince na jedince je jedním z nejpřesvědčivějších důvodů.

Dr Robert Willner a HIV

Dr. Robert Willner napsal knihu představující svůj pohled na vztah mezi HIV a AIDS, nazvanou „Smrtící podvod: důkaz, že sex a HIV rozhodně nezpůsobují AIDS.“ Byl to muž, který měl odvalu vlastního přesvědčení.

V roce 1993 ohromil Dr. Willner Španělsko tím, že si vpíchl krev HIV pozitivního hemofilika jménem Pedro Tocino. O tomto odvážném činu lékaře, který téměř před 40 lety složil Hippokratovu přísahu, informovaly všechny hlavní noviny ve Španělsku.

Objevil se v nejpopulárnější španělské televizní show s drtivou většinou diváků ve prospěch jeho opozice vůči „hypotéze AIDS.“

Potom 7. prosince 1994 v hotelu Hollywood Roosevelt, Greensboro, NC, před publikem asi 30 praktiků alternativní medicíny a několika novinářů, to Dr. Willner udělal znovu.

Vrazil injekční jehlu ráže 20 do prstu 27letého HIV pozitivního studenta z Fort Lauderdale, než si jehlu vpíchl do vlastní ruky.

Na otázku, proč by riskoval svůj život, aby něco předvedl, Dr. Willner odpověděl:

„Dělám to, abych zastavil největší vražedný podvod v historii medicíny. Tím, že si píchám HIV pozitivní krev, dokazuji pravdu o žluté zimnici stejně jako Dr. Walter Reed.

Doufám, že tímto způsobem odhalím pravdu o HIV v zájmu celého lidstva.“

Řekl, že se naočkoval krví mužů, aby upozornil na „největší podvod, jaký byl kdy spáchán.“ Prohlásil, že HIV nezpůsobuje AIDS, ale hlavní příčinou byl lék AZT.

Popsal údajnou epidemii AIDS jako „složitě bludiště lží“ a „ohromující podvod,“ přičemž tvrdil, že AIDS není způsobeno HIV ani není nakažlivé, ale je způsobeno podvýživou, rekreačním užíváním drog a moderními léky, včetně AZT.

Jak se dalo předpokládat, na tehdejšího ředitele amerického výzkumného úsilí proti AIDS, jistého doktora Anthonyho Fauciho, nic z toho nezapůsobilo. Podle deníku The Washington Post „obvykle neochvějný vědec takřka ztratil chladnou hlavu.“

Tvrdil (nesprávně), že skutečnost, že HIV způsobuje AIDS „je skutečně ohromující“ se zjevným podrážděním podle Post. Megaloman Dr Anthony „věda“ Fauci pokračoval: „To není sporné. Vztah mezi virem a nemocí je skutečně nevyvratitelný.“

Ve skutečnosti je samotná existence HIV vysoce pochybná, nemluvě o jeho údajné roli v mlhavé sbírce chorob označovaných jako AIDS.

Fauci si myslel, že celá věc je „extrémně nebezpečná pro všechny vzdělávací snahy“ a bědoval, že tato prohlášení si mohou vybrat hroznou daň na veřejném zdraví. Jeho práce byla evidentně hrozná daň na veřejném zdraví.

The Washington Post tvrdil, že „epidemiologické studie ukazují jasné stopy nákazy od partnera k partnerovi.“ Studie Nancy Padian et al z roku 1996 však sledovala 176 párů (1 HIV pozitivní a druhý HIV negativní) po dobu deseti let.

Tyto páry spolu pravidelně spaly a měly nechráněný sex. Během celé studie nedošlo k žádnému přenosu HIV z pozitivního partnera na negativního partnera.

Odvážný doktor Robert Willner měl následně několikrát negativní test na HIV. Zemřel 15. dubna 1995 na údajný infarkt nebo možná autonehodu – v závislosti na tom, koho čtete.

Nedostatek vědeckých důkazů pro přenos

Seznam recenzovaných studií, které vyvrátily přenos virových onemocnění, užitečně sestavil DPL na Substacku: „Virology – The Damning Evidence The Stake In the Heart for This Pseudoscientific Profession DPL.“

Níže najdete různé studie, které se snažily dokázat (ne)existenci nákazy:

Spalničky

---

1) Článek Experimental Measles od Ludviga Hektoena v The Journal of Infectious Diseases, sv. 2, č. 2 (1. března 1905) uvedl, že:

– Chapman, 1801: Bez úspěchu se pokusil přenést spalničky krví, slzami, hlenem z nosních dírek a průdušek a vyrážkou v kutikule.

– Willan, 1809: Inokuloval třem dětem tekutinu ze spalniček, ale bez úspěchu.

– Albers, 1834: Pokus nakazit čtyři děti spalničkami bez úspěchu. Citoval Alexandra Monra, Bourgoise a Spraye, kteří také provedli neúspěšná očkování slinami, slzami a kožními šupinami.

– Themmen, 1817: Pokusil se nakazit 5 dětí spalničkami. 0/5 dětí onemocnělo.

2) Journal of American Medical Association, svazek 72, číslo 3, 1919:

– Warschawsky, 1895 – Injektoval malým prasatům a králíkům krev odebranou v erupčním stadiu. Všechny výsledky byly negativní.

– Belila, 1896 – Umístění teplých nosních hlenů a slin od pacientů se spalničkami na nosní a ústní sliznici králíků, morčat, koček, myší, psů a jehňat bylo bez pozitivních výsledků.

– Josias, 1898 – Několika mladým prasatům natíral sekrety spalniček přes hrdlo, nos a oči, ale bez jakýchkoliv účinků.

– Geissler, 1903 – Inokuloval ovce, prasata, kozy, psy a kočky různými způsoby tělními tekutinami pacientů se spalničkami; včetně roztírání, postříku, tření. Všechny výsledky byly negativní.

– Pomjalowsky, 1914 – Vstříkoval krev spalniček do morčat, králíků a malých prasat. Všechny výsledky byly negativní.

– Jurgelunas, 1914 – Inokuloval krev od pacientů se spalničkami do kojenců a králíků, ale bez účinku.

3) Přehled výzkumů týkajících se etiologie spalniček, AW Sellards Harvard Medical School. Boston, Massachusetts, jak je vidět níže:

– Jurgelunas, 1914: Pokusil se vyvolat spalničky u opic pomocí inokulace sekretů krve a hlenu od pacientů se spalničkami a také vystavením zvířat pacientům na odděleních pro spalničky. Všechny výsledky byly negativní.

– Sellards, 1918: Pokusil se přenést spalničky na 8 zdravých dobrovolníků bez předchozí expozice spalničkám. 0/8 mužů onemocnělo po několika neúspěšných pokusech.

– Sellards a Wenworth, 1918: Inokulovali 3 opice různými způsoby, včetně intenzivních injekcí krve pacientů se spalničkami. Zvířata zůstala v pořádku.

– Sellards a Wenworth, 1918: Krev od pacientů se spalničkami byla injikována současně 2 mužům a 2 opicím. Oba muži zůstali bez příznaků. U jedné ze dvou opic se objevily příznaky, které nenaznačovaly spalničky.

4) Bauguess, 1924 – „Pečlivé pátrání v literatuře neodhalilo případ, kdy by krev pacienta se spalničkami byla vstříknuta do krevního oběhu jiné osoby a vyvolala spalničky.“

Ruská siamská dvojčata Máša a Dáša Krivošljapovovy (1950-2003) poskytují další důkaz, že spalničky nejsou nakažlivé. Jsou jedním z mála případů dicephalus tetrabrachius tripus (dvě hlavy, čtyři ruce, tři nohy).

Jejich matce bylo řečeno, že její holčičky zemřely krátce po narození.

Ale ve skutečnosti byli stalinistickými lékařskými autoritami odvezeny do Institutu experimentální medicíny v Moskvě a později do Akademie lékařských věd na Pediatrický institut, kde strávily dalších šest let izolované od své matky, rodiny a světa.

Sovětská vědci se zajímali o jedinečný způsob, jakým byla dvojčata spojena, a tak je použili jako pokusné králíky pro řadu nelidských experimentů, které zahrnovaly jejich pálení, podrobování je spánkové deprivaci, hladovění a týrání elektrickým proudem.

Máša a Dáša byly spojeny v bocích pod úhlem 180 stupňů. Z jejich tří nohou jednu ovládala Máša a jednu Dáša, přičemž třetí zbytková noha zůstala ve vzduchu za nimi.

Jejich tenká střeva byla oddělená, ale sdílely jedině tlusté střevo a konečník. Měly čtyři ledviny a jeden močový měchýř a často se neshodly na tom, kdy mají močit. Sdílely společný reprodukční systém, hormonální a lymfatický systém. Vzájemně také sdílely krev v propojených oběhových systémech.

Nejvýznamnější anatomický rozdíl mezi Mášou a Dášou byl ten, že měly oddělené mozky a páteř.

Sestry měly protikladné povahy, Máša vykazovala rysy psychopata a Dáša byla empatická. Dáša často pila alkohol, a protože sdílely stejný krevní oběh, obě byly opilé, když Dáša pila.

Dáša byla krátkozraká, pravačka a měla sklony k nachlazení, zatímco Máša měla dobrý zrak, byla levoruká a příležitostně kouřila, ale byla obecně zdravější, i když s vyšším krevním tlakem.

Když Máša kouřila, Dáša kašlala. Máša se stala fyzicky silnější než Dáša.

Sovětská vědci byli zmateni rozdílnými zdravotními vzory, které dvojčata vykazovala.

Když jedna z dívek onemocněla „vysoce nakažlivou“ dětskou nemocí spalničkami, druhá ne. Tento jev byl pozorován opakovaně u dívek se samostatně prodělaným nachlazením, chřipkou a různými dětskými nemocemi.

To vyvrací virovou teorii nemoci, protože viry, které se dostaly do jejich těla, by byly v jejich společném krevním oběhu.

Nakonec byly propuštěny v roce 1988 a umístěny do Domova pro válečné veterány. Bohužel, Máša zemřela na akutní srdeční infarkt dne 17. dubna 2003 ve věku 53 let a Dáša, která odmítla být oddělena od své sestry, zemřela o 17 hodin později na otravu krve toxiny z rozkládajícího se těla své sestry.

Neštovice

---

1) Dr. Rodermund, 1901 – Z jeho deníku experimentů s neštovicemi: Po dobu 15 let si rozmazával hnis pacientů s neštovicemi na obličej a chodil domů za svou rodinou, hrál karty v pánském klubu a ošetřoval jiné pacienty a nikdy neonemocněl ani neviděl onemocnět jediného dalšího člověka.

2) Mahátma Gándhí, 1921: „...a jed, který se hromadí v systému, je vypuzen ve formě neštovic.“ Pokud je tento názor správný, pak se vůbec není třeba bát pravých neštovic. Také viz: „Z toho vznikla pověra, že jde o nakažlivou chorobu, a tedy pokus uvést lidi v omyl, že očkování je účinným prostředkem prevence.“

Dr. Charles AR Campbell MD (1865-1931) byl hlavním bakteriologem pro město San Antonio v Texasu a byl pověřen vedením Pest House (izolační nemocnice) pro pacienty s neštovicemi.

To mu dalo příležitost provádět vyčerpávající experimenty, aby se pokusil prokázat nakažlivost neštovic. Následně tvrdil, že neštovice jsou způsobeny kousnutím štěnice domácí (Cimex lectularius), a že nejsou nakažlivé a nejedná se o nemoc přenášenou vzduchem.

Žlutá zimnice

Je také typické, že prakticky všichni „profesionální antikontagionisté,“ tedy ti muži, kteří nejen přijali antikontagionismus, ale boj s teorií nákazy a karantény učinili svou životní prací, měli své první epidemiologické zkušenosti se žlutou zimnicí.

1) Walter Reed, 1902: „Aniž bych zacházel do podrobností, mohu říci, že v první řadě Komise s jistým překvapením viděla, co bylo tak často v literatuře zaznamenáno, že pacienti ve všech stádiích žluté zimnice mohou být v péči neimunních sester bez nebezpečí nákazy. Nenakažlivý charakter žluté zimnice byl proto stěží zpochybňován.“

Významní francouzští armádní lékaři jako P. Assalini (1750-1840) a FP Blin (1756-1834) zjistili, že epidemie žluté zimnice v letech 1805 a 1801 v Cádizu, která zabila 20 procent obyvatel města, měla neinfekční charakter.

Robert Jackson (1750-1827), slavný anglický armádní lékař, dospěl ke stejnému závěru v roce 1821. Při epidemii žluté zimnice na Gibraltar v roce 1814 hlasovala většina místních lékařů v jakémsi referendu za antikontagionisty.

Plané neštovice

---

1) Hess & Unger, 1918: Ve třech případech byl nosní sekret pacientů s planými neštovicemi aplikován do nosních dírek; u tří dalších sekret z mandlí do mandlí a u šesti se sekret z tonzily a hltanu přenesl do nosu, hltanu a mandlí. V žádném z těchto dvanácti případů nedošlo k žádné reakci, ať už místní nebo systémové.

2) Hess & Unger, 1918: Tekutiny vezikuly od lidí s planými neštovicemi byly intravenózně injikovány 38 dětem. 0/38 onemocnělo.

3) Zveřejněno v časopise American Medical Association, 1919: Potřeba dalšího výzkumu přenosnosti spalniček a planých neštovic. V našich experimentech evidentně nesledujeme, jak věříme, přírodní způsob přenosu. Buď se nám nepodaří přenést virus nebo je cesta infekce zcela odlišná od toho, za co se běžně považuje.

Pásový opar

---

1) Blanc a Caminopetros, 1922 (původní studie ve francouzštině): Materiál z devíti případů pásového oparu byl naočkován do očí, rohovky, spojivky, kůže, mozku a míchy řady zvířat, včetně králíků, myší, ovcí, holubů, opic a psů. Všechny výsledky byly negativní.

2) Problém etiologie pásového oparu, 1925: „Mnoho dalších autorů uvádí zcela negativní výsledky po naočkování materiálu pásového oparu do rohovek králíků: Kraupa (18); Baum (19); LSwenstein (8), Teissier, Gastinel a Reilly (20); Kooy (21); Netter a Urbain (22); Bloch a Terris (23); Simon a Scott (24); a Doerr (25).

Je tedy zřejmé, že výsledky pokusů o naočkování zvířat materiálem z případů pásového oparu musíme v současnosti považovat za neprůkazné.“

Chřipka

---

1) Wahl et al, 1919: Provedli 3 samostatné studie na šesti mužích, které se pokoušeli nakazit „různými kmeny chřipky.“ Ani jeden člověk onemocněl.

2) Schmidt et al, 1920 (původní práce v němčině): Provedli dva kontrolované experimenty, při nichž byli zdraví lidé vystaveni tělesným tekutinám nemocných lidí. Ze 196 lidí vystavených sekretu sliznice nemocných lidí se u 21 (10,7 %) vyvinula rýma.

Ve druhé skupině z 84 zdravých lidí vystavených mukózním sekretům nemocných se u čtyř vyvinulo nachlazení (4,7 %). Ze čtyřiceti tří kontrolních osob, které byly naočkovány sterilními fyziologickými solnými roztoky, se u osmi (18,6 %) vyvinulo nachlazení.

Vyšší procento lidí onemocnělo po vystavení fyziologickému roztoku ve srovnání s těmi, kteří byli vystaveni „viru.“

3) Williams et al, 1921: Pokusili se experimentálně nakazit 45 zdravých mužů běžným nachlazením a chřipkou, a to tak, že je vystavili slizničním sekretům nemocných lidí. 0/45 onemocnělo.

4) Robertson & Groves, 1924: Vystaveno 100 zdravých jedinců tělesným sekretům 16 různých lidí trpících chřipkou. 0 lidí ze 100, které se záměrně pokusili nakazit chřipkou, onemocnělo.

5) Dochez et al, 1930: Pokus o infikování 11 mužů intranazální chřipkou. Ani jeden člověk ne onemocněl. Nejpozoruhodnější je, že jeden člověk velmi onemocněl, když náhodou zjistil, že se o to pokoušeli. Jeho příznaky zmizely, když mu řekli, že byl špatně informován.

6) Thomas Francis Jr a kol., 1936: Pokusili se způsobit nákazu chřipkou 23 lidem pomocí 3 různých metod. 0 lidí onemocnělo.

7) Burnet and Lush, 1937: 200 lidí dostalo chřipku „melbournského typu“. 0 lidí vykazovalo jakékoli příznaky onemocnění. 0/200.

8) Burnet a Foley, 1940 – Pokus experimentálně nakazit 15 vysokoškolských studentů chřipkou. Autoři dospěli k závěru, že jejich experiment selhal.

9) Thomas Francis Jr, 1940: Podal 11 lidem „epidemickou chřipku“, 0 lidí onemocnělo. 0/11.

10) Douglas Gordon a kol., 1975: Tato studie poskytla 10 lidem chřipku anglického typu a 10 lidem placebo. Studie byla negativní. Nejvýmluvnější je, že připouštějí, že ve skupině s placebem byly pozorovány mírné příznaky.

11) Beare a kol. 1980: Překvapivé procento séronegativních dobrovolníků, kteří buď unikli infekci nebo se u nich po experimentálním naočkování novým chřipkovým virem rozvine jen lehké onemocnění.“

12) John Treanor et al, 1999 – dal 108 lidem chřipku A. Pouze 35 % zaznamenalo mírné příznaky, jako je ucpaný nos. Bohužel u 35 % kontrolní skupiny s placebem se také vyvinuly mírné příznaky.

13) Bridges et al, 2003: „Náš přehled nenašel žádné experimentální studie na lidech publikované v anglicky psané literatuře, které by vymezovaly přenos chřipky z člověka na člověka... Většina informací o přenosu chřipky z člověka na člověka tedy pochází ze studií očkování člověka virem chřipky a pozorovací studie.“

14) The Virology Journal, 2008: „V zoufalých dnech po pandemii (chřipka z roku 1918) bylo pět pokusů prokázat přenos chřipky mezi nemocnými a všechny byly „výjimečně neplodné“...“

Všech pět studií nedokázalo podpořit dobrý přenos v situaci, kdy mělo mnoho akutně nemocných pacientů s chřipkou v různých stádiích jejich onemocnění opatrně kašlat, plivat a dýchat na celkem více než 150 pacientů se zdravotním postižením.“

15) Jasmin S Kutter, 2018: Naše pozorování podtrhují naléhavou potřebu nových znalostí o cestách přenosu respiračních virů a implementaci těchto znalostí do pokynů pro kontrolu infekcí, aby bylo možné pokročit v intervenčních strategiích pro aktuálně cirkulující a nově se objevující viry.

– Existuje značný nedostatek (experimentálních) důkazů o přenosových cestách PIV (typy 1–4) a HMPV.

– Rozsáhlé experimenty s přenosem lidského rhinoviru nevedly k široce přijímanému názoru na cestu přenosu [35, 36, 37, 38, 39, 40].

– Výsledky o relativní důležitosti kapénkového a aerosolového přenosu chřipkových virů však dodnes zůstávají neprůkazné, a proto existuje mnoho recenzí, které intenzivně diskutují o tomto problému [10, 45, 46, 47, 48, 49, 50].

– Navzdory tomu je relativní význam cest přenosu respiračních virů stále nejasný v závislosti na heterogenitě mnoha faktorů, jako je prostředí (např. teplota a vlhkost), patogen a hostitel [5, 19].

16) Jonathan Van Tam, 2020: Provedl tyto lidské testy chřipky A v roce 2013. 52 lidem byla záměrně podána „chřipka A“ a byli nuceni žít v kontrolovaných podmínkách se 75 lidmi. 0 lidí bylo nemocných. 0 PCR pozitivní.

Profesor Jonathan Van-Tam byl anglickým zástupcem hlavního lékaře od října 2017 do března 2022 a hrál klíčovou roli v šíření teroru mezi obyvatelstvem při častých televizních vystoupeních během pseudopandemie covidu.

Sajid Javid, bývalý ministr zdravotnictví, ho popsal jako „národní poklad,“ který hrál zásadní roli při ochraně a uklidňování národa.

V novoročních vyznamenáních 2022 byl povýšen do šlechtického stavu za dobře odvedenou práci a připojil se k proslulým řadám dalších „národních pokladů,“ jako je například Sir Jimmy Saville.

Během pseudopandemie byl členem vládní pracovní skupiny pro očkovací látky, která rozhodovala o dodavatelských smlouvách pro očkování Covid a investicích do výrobních a klinických příležitostí.

Je příkladem prohnilých otočných dveří mezi veřejným a soukromým sektorem, protože od roku 2000 pracoval ve farmaceutickém a očkovacím průmyslu.

Nyní se stal hlavním lékařským konzultantem na částečný úvazek americké biotechnologické společnosti Moderna, která vyrábí „vakcíny proti Covid-19.“

Vláda Spojeného království během pseudopandemie koupila od Moderny desítky milionů dávek Covid „vakcín“ a uzavřela 10leté partnerství s americkým výrobcem léků s cílem podpořit výzkum a vývoj „vakcín“ mRNA ve Spojeném království, včetně výstavby nové továrny na „vakcíny.“

Společnost Moderna odmítla zveřejnit Van-Tamův „poplatek za poradenství,“ ale bezpochyby to bude mnohem více než 30 stříbrných.

Obrna

---

1) Karl-Oskar Medin, 1887: Švédský pediatr, který jako první zkoumal propuknutí dětské obrny, dospěl k závěru, že jde o infekční, ale ne nakažlivou nemoc.

2) Charles Caverly, 1894: Vyšetřoval první epidemii obrny v USA: „je téměř jisté, že to nebylo nakažlivé.“

3) Leegaard, 1899: Nepodařilo se prokázat jediný případ nákazy z pacienta na pacienta při propuknutí dětské obrny v Norsku. „Kojenecká obrna je infekční, ale ne nakažlivé povahy. Ve skutečnosti nebylo možné prokázat žádný nezpochybnitelný případ nákazy.“

- 4) Landsteiner & Popper, 1909: „Pokusy přenést nemoc na obvyklá laboratorní zvířata, jako jsou králíci, morčata nebo myši, selhaly.
- 5) Batten (1909): „Proti nakažlivosti nemoci hovoří nepřítomnost šíření infekce v nemocnici. Případy poliomyelitidy přijaté do nemocnice se volně mísily s ostatními případy na oddělení bez jakékoli izolace a dezinfekce, do kontaktu přišlo asi 70 dětí, ale k žádné infekci nedošlo.
- 6) Flexner & Lewis, 1910: Několik neúspěšných pokusů o přenos dětské obrny. „Mnoho morčat a králíků, jeden kůň, dvě telata, tři kozy, tři prasata, tři ovce, šest krys, šest myší, šest psů a čtyři kočky dostalo aktivní virus do mozku, ale bez jakéhokoli znatelného účinku. Tato zvířata byla pozorována po mnoho týdnů.“
- 7) A Washinton, 1911: „Neviděl jsem žádné případy nákazy obrnou. Položili jsme pacienty na jednu stranu a případy tyfu na druhou a žádná sestra ani matka se nenakazila. Kdyby byla nemoc tak nakažlivá, nevidím důvod, proč by se sestry a matky nenakazily.“
- 8) JJM Louisville, 1912: „Opice trpící obrnou ve stejné kleci se zdravými opicemi, neinfikujte ostatní.“
- 9) HL Abramson, 1917: Pokusy vyvolat obrnu u opice injekcí míšního moku 40 pacientů s obrnou do mozku selhaly.
- 10) Milton Rosenau, 1918: Profesor preventivní medicíny a hygieny na Harvardu poznamenává, že „dosud nebylo nikdy známo, že by opice onemocněly spontánně dětskou obrnou, i když jsou drženy v důvěrném spojení s infikovanými opicemi.“
- 11) LL Lumsden, 1935: „Během studií bylo vynaloženo usilovné úsilí k získání všech stop přenosu nemoci osobním kontaktem, ale zdá se, že při tomto vypuknutí v Louisville důkazy o osobním spojení mezi případy poliomyelitidy, naznačující příčinu a účinek, nebyly o nic častější než ty, které by se daly zjistit, kdyby se vzala historie osobních spojení mezi případy zlomených kostí, ke kterým došlo ve městě ve stejném období.“
- 12) L. L Lumsden, 1938: „Všeobecné a obvyklé epidemiologické rysy nemoci jsou v rozporu s hypotézou, že poliomyelitida je nakažlivá nemoc šířená mezi lidmi z nosu do nosu nebo jakýmkoli jiným přímým osobním kontaktem.“
- 13) John Toomey, 1941 – zkušený výzkumník obrny: „Žádné zvíře nedostane nemoc od jiného, bez ohledu na to, jak moc je viru vystaveno“.
- 14) Albert Sabin, 1951 (vynálezce vakcíny proti obrně): „Neexistuje žádný důkaz o přenosu poliomyelitidy kapénkovými jádry.“
- 15) Archibald L. Hoyne, 1951: „Avšak v nemocnici Cook County Contagious Disease Hospital, kde posledně uvedený postup nebyl použit, nikdy nebyl lékař, interna, zdravotní sestra ani žádný jiný člen personálu, který by onemocněl poliomyelitidou v určitém období. nejméně třicet pět let a u žádného pacienta se nikdy po přijetí do nemocnice nerozvinula poliomyelitida.

16) Ralph R. Scobey, 1951 – „Ačkoli poliomyelitida je nakažlivá nemoc, což znamená, že je způsobena zárodkem nebo virem, každý pokus přesvědčivě prokázat tento povinný požadavek zákona o veřejném zdraví selhal.“ Profesor klinické pediatrie a prezident Výzkumného ústavu poliomyelitidy, Syrakusy, NY

17) Ralph R. Scobey, 1952 – „Kromě toho, že se nepodařilo prokázat nakažlivost lidské poliomyelitidy, bylo rovněž nemožné prokázat nakažlivost poliomyelitidy u pokusných zvířat.“

Směšné a nehumánní studie „přenosu“

Virologové často provádějí nehumánní pokusy na zvířatech, aby mohli tvrdit, že mají prokázaný přenos nemoci. Cesty přenosu nejsou stejné jako ty, o kterých se tvrdí, že se vyskytují u lidských onemocnění, a jako vždy se neprovádějí řádné kontrolní experimenty.

Skuteční vědci naznačují, že akt vstříkávání látek do mozku a plic zvířat by mohl stačit k vyvolání nemoci bez ohledu na to, jaké látky jsou injekčně podávány. Vědec zabývající se výzkumem virů zjevně potřebuje velmi silný žaludek nebo možná naprostý nedostatek lidskosti.

Joe Hendry sestavil seznam takových dokumentů:

1) Louis Pasteur, 1881: U vztekliny se pokusil prokázat přenos injekcí nemocné mozkové tkáně „přímo na povrch mozku zdravého psa dírou vyvrtanou do jeho lebky.“

2) Simon Flexner a Paul A. Lewis, 1910: Míchy zesnulých dětí byly rozemlety a emulgovány, aby byly vstříknuty do mozku opic.

3) John F. Anderson a Joseph Goldberger, 1911: Injekce krve od pacienta se spalničkami vpíchlí přímo do srdce a mozku opic.

4) Carl Tenbroeck, 1918: Směs rozemletých krysích jater, slezin, ledvin, varlat, plic, srdcí a mozků byla injikována do mozků jiných krys.

5) Claus W. Jungeblut, 1931: Rozemletá opičí mícha byla injikována do mozku jiných opic.

6) Wilson Smith, 1933: „Infikované zvíře je zabito, když vykazuje příznaky, často na začátku druhého zvýšení teploty. Turbináty se vyškrábou, rozdrtí pískem a emulgují v asi 20 cm³ – stejný díl vývaru a fyziologického roztoku. Emulze se lehce odstředí a asi 1 cm³ supernatantu je kapáno do nosních dírek jiné fretky.“

7) Thomas Francis a Jr, TP Magill, 1935: Rozemletá plicní tkáň fretky byla vstříknuta do mozku králíků.

8) Ann G. Kuttner a T'sun T'ung, 1935: Rozemletá ledvina a mozek morčete byly vstříknuty do mozku jiného morčete.

9) Erich Traub. 1. dubna 1936: Rozemletý myší mozek byl vstříknut do mozku morčat.

10) Albert B. Sabin a Peter K. Olitsky, 1937: Rozemletý myší mozek byl injikován do mozků jiných myší.

- 11) G. John Buddingh, 1938: Rozemleté kuřecí embryo bylo injikováno do mozku dvou nebo třídních kuřat.
- 12) Gilbert Dalldorf, 1939: Rozemleté fretčí sleziny byly injikovány do mozků myší.
- 13) Claus W. Jungeblut et al, 1942: Rozemletý mozek nebo mícha paralyzovaných myší byla injikována do mozku 13 opic.
- 14) Henry Pinkerton a Vicente Moragues, 1942: Rozemletá mozková tkáň z umírajících myší byla vstříknuta do mozků holubů.
- 15) Joseph E. Smadel a kol., 1945: Rozemletá holubí slezina byla vstříknuta do mozku myší.
- 16) F. Sargent Cheever a kol., 1949: Rozemletý myší mozek byl injikován do mozku krys a křečků.

Christine Massey žádá CDC o důkazy nákazy

Dne 10. dubna 2023 Christine Massey odeslala žádost na základě zákona o svobodném přístupu k informacím americkému středisku pro kontrolu a prevenci nemocí a Agentuře pro registr toxických látek a nemocí o všechny studie/zprávy, které vědecky prokazují nakažlivost jakéhokoli respiračního onemocnění.

Dne 13. dubna 2023 CDC žádost potvrdilo a umístilo ji do své „fronty pro komplexní zpracování,“ ale do 18. dubna byla žádost pozastavena a čekalo se na „poskytnutí dalších podrobností.“ Tyto podrobnosti poskytla Christine téhož dne.

O dva dny později CDC požádalo o zúžení pátrání, takže pátrání bylo zúženo na respirační onemocnění, která byla údajně způsobena „koronaviry“ nebo „viry chřipky“ s časovým rámcem začínajícím v roce 1900.

CDC pak podivně ztichlo a nereagovalo na opakované zprávy v červenci a až do srpna, kdy se jich ptala, jak pátrání probíhá. 16. srpna 2023 „vládní informační specialista“ CDC konečně odpověděl, že „na tom pracují.“

Šest měsíců po podání žádosti dne 14. října 2023 se Christine Massey zeptala, zda by CDC mohlo poslat jakékoli důkazy, které byly dosud nalezeny. CDC neposkytlo žádné další aktualizace, žádné záznamy a žádné vědecké důkazy o nákaze.

V důsledku toho Christine Massey publikovala článek, aby upozornila veřejnost na opožděnou reakci CDC a neposkytnutí důkazů používaných k ospravedlnění uzamčení celého světa a zavedení dalších bezprecedentních drakonických opatření.

CDC má zjevně velké potíže najít jakýkoli důkaz nákazy s ohledem na respirační „viry.“

Reference :

- 1) *Anticontagionism mezi 1821 a 1867: Fielding H. Garrison přednáška. Erwin H. Ackerknecht. International Journal of Epidemiology, svazek 38, číslo 1, únor 2009, strany 7–21, publikováno: 30. ledna 2009 <https://doi.org/10.1093/ije/dyn254>*
- 2) *Virologie – zatracený důkaz Podíl v srdci pro tuto pseudovědeckou profesi DPL <https://dpl003.substack.com/p/virology-the-damning-evidence>*
- 3) *Vědecká a filozofická recenze The Illusion of Viral Contagion <https://theillusionofviralcontagion.co.uk/>*
- 4) *A TED PRO NĚCO ÚPLNĚ JINÉ Od Rick Weiss 1. listopadu 1994 Washington Post <https://www.washingtonpost.com/archive/lifestyle/wellness/1994/11/01/and-now-for-something-completely-different /c2f4f045-03f0-4702-a79d-2bbce91f7a41/>*
- 5) *Bývalý lékař Covid Van-Tam přebírá roli u výrobce vakcín Moderna Julia Kollewe Pá 18. srpna 2023 <https://www.theguardian.com/business/2023/aug/18/former-covid-medical-officer-van-tam -prebira-rolu-u-tvurce-vakciny-moderna>*
- 6) *CDC nemůže najít žádné studie prokazující nákazu nachlazením/chřipkou/falešným covidem... protože neexistují Poslední z dlouhé řady selhání CDC „zárodků“ FOI. Christine Masseyová*

Ohodnoťte tento příspěvek!

■ ■ ■ [Celkem: 5 Průměrně: 5]